

Datum van inontvangstneming : 25/04/2022

Zaak C-200/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

14 maart 2022

Verwijzende rechter:

Curte de Apel Alba Iulia (Roemenië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 februari 2022

Verzoekende partij:

Vantage Logistics SRL

Andere partijen in de procedure:

Administrația Județeană a Finanțelor Publice Alba

Auto Help Alba SRL

Banca Transilvania SA

BRD – Groupe Société Generale SA

Croma SRL

Polaris M.Holding

Elit România Piese Auto Originale SRL

**[OMISSIS]
CURTE DE APEL ALBA IULIA
SECȚIA A II-A CIVILĂ (RECHTER IN TWEEDE AANLEG ALBA
IULIA, ROEMENIË – TWEEDE CIVIELE KAMER)**

[OMISSIS] BESCHIKKING
Openbare zitting van 22 februari 2022

[OMISSIS]

[OMISSIS]

Op de rol staat de behandeling van het hoger beroep ingesteld door Vantage Logistics SRL tegen het vonnis [OMISSIS] van de gedelegeerde rechter in procedure nr. [OMISSIS] van de Tribunal Alba (rechter in eerste aanleg Alba, Roemenië).

Verzoekster verzoekt om prejudiciële verwijzing van de zaak naar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) [OMISSIS].

[OMISSIS] [formulering van de door verzoekster voorgestelde vraag, overgenomen in het dictum van de verwijzingsbeslissing] [OMISSIS] [aspecten betreffende het verloop van de procedure]

[OMISSIS] DE CURTE DE APEL

beslist als volgt op het verzoek tot prejudiciële verwijzing van de zaak naar het Hof:

Het voorwerp van de zaak betreft de bevestiging van het reorganisatieplan dat door de schuldenaar Nedo Auto Service SRL is voorgesteld onder de voorwaarden van artikel 139, lid 1, [onder] C, van Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență (wet nr. 85/2014 betreffende procedures ter voorkoming van insolventie en betreffende insolventieprocedures).

Bij beschikking nr. [OMISSIS] [van] 31 juli 2019 van de gedelegeerde rechter in de onderhavige zaak werd het verzoek van de schuldenaar Nedo Auto Service SRL toegewezen, werd een algemene insolventieprocedure tegen laatstgenoemde gelast en werd CH Insolvency IPURL als bewindvoerder aangesteld.

De definitieve lijst van schuldeisers werd op 10 september 2020 opgesteld en op 14 september 2020 in het BPI [Buletin Procedurilor de Insolvență (Bulletin van insolventieprocedures)] bekendgemaakt. In deze lijst werden vier categorieën vorderingen genoemd, namelijk:

- 1. Door een zekerheid gedekte vorderingen, waarop voorkeursrechten van toepassing zijn, ten belope van 26,0222 % van de totale vorderingen*
- 2. Vorderingen die voortvloeien uit arbeidsverhoudingen, ten belope van 1,4488 % van de totale vorderingen*
- 3. Financiële vorderingen, ten belope van 6,8987 % van de totale vorderingen*
- 4. Concurrente vorderingen, ten belope van 65,6304 % van de totale vorderingen*

Op 14 oktober 2020 heeft de schuldenaar via de bewindvoerder het bedrijfsreorganisatieplan ingediend, dat gericht was op herstructurering en efficiënte voortzetting van de bedrijfsactiviteit teneinde de passiva van de schuldplichtige vennootschap te dekken.

Tijdens de bijeenkomst van de schuldeisersvergadering van 12 november 2020 is het door de schuldenaar voorgestelde reorganisatieplan aanvaard overeenkomstig artikel 139, lid 1, [onder] C, van wet nr. 85/2014, zoals gewijzigd.

Het plan werd dus goedgekeurd door [de houders van] drie van de vier in de definitieve lijst genoemde categorieën vorderingen (d.w.z. met de instemming van 100 % van de totale door een zekerheid gedekte vorderingen, financiële vorderingen en vorderingen die voortvloeien uit arbeidsverhoudingen en met de instemming van 81,6442 % van de totale concurrente vorderingen) en met de instemming van schuldeisers die 34,3697 % van de totale vorderingen op de definitieve lijst bezaten.

Bij het onderzoek van het door de schuldenaar voorgestelde plan stelde de gedelegeerde rechter vast dat het plan alle in artikel 133, leden 1 en 2, van de wet genoemde verplichte gegevens bevatte en dat de vorderingen op de definitieve lijst gelijk werden behandeld.

Na te hebben vastgesteld dat de schuldenaar haar voornemen tot reorganisatie binnen de wettelijke termijn kenbaar had gemaakt, dat geen van de verbodsbepalingen van artikel 132, lid 4, van wet [nr. 85/2014] erop van toepassing was, dat het plan binnen de in artikel 132, lid 1, onder a), van [dezelfde] wet gestelde termijn was ingediend en dat het aan alle bij de wet gestelde vereisten voldeed, heeft de gedelegeerde rechter krachtens artikel 139, lid 1, [onder] C, van wet nr. 85/2014 het reorganisatieplan bevestigd [OMISSIS]. De schuldeiser Vantage Logistics SRL heeft tegen dit vonnis hoger beroep ingesteld op de volgende gronden:

Het vonnis is in strijd met artikel 49, lid 1, en lid 2, onder b), van wet nr. 85/2014, aangezien niet *uitdrukkelijk voor het reorganisatieplan is gestemd door de meerderheid, naar de waarde van de vorderingen, van de aanwezige houders van vorderingen met stemrecht.*

Het vonnis is in strijd met artikel 139, lid 1, [onder] C en D, van wet nr. 85/2014, aangezien niet is voldaan aan de voorwaarden volgens welke *het plan moet worden aanvaard door schuldeisers die ten minste 30 % van de totale waarde van de vorderingen vertegenwoordigen en, als onderdeel van het plan, een eerlijke en billijke behandeling moet worden toegekend aan de benadeelde categorie concurrente vorderingen.*

Het vonnis is in strijd met artikel 139, lid 1, [onder] F, van wet nr. 85/2014, aangezien het, vanuit het oogpunt van wettigheid en uitvoerbaarheid, niet in overeenstemming is met artikel 133, gelezen in samenhang met artikel 133, lid 2, van wet nr. 85/2014, daar het reorganisatieplan niet het verplichte betalingschema voor concurrente vorderingen bevat.

Het vonnis is in strijd met artikel 139, lid 2, van wet [nr.] 85/2014, aangezien iedere objectieve waarnemer zou kunnen vaststellen dat er geen sprake is van een

eerlijke en billijke behandeling omdat het reorganisatieplan niet voorziet in enige betaling aan concurrente schuldeisers.

In het kader van dit geding wenst verzoekster dat het Hof wordt verzocht een uitspraak te doen, en dat het na de zitting de volgende vraag wordt voorgelegd:

[*OMISSIS*] [herhaling van de door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag]

Zij stelt dat het herstructureringsplan overeenkomstig richtlijn (EU) 2019/1023 door de betrokken partijen wordt goedgekeurd mits daarvoor in elke categorie een meerderheid in het bedrag van hun vorderingen of belangen bestaat. De lidstaten stellen de vereiste meerderheden voor de goedkeuring van een herstructureringsplan vast. Deze meerderheden bedragen niet meer dan 75 % van het bedrag in vorderingen of belangen in elke categorie of, indien van toepassing, van het aantal betrokken partijen in elke categorie.

Ingevolge artikel 139, lid 1, [onder] C, van wet nr. [8]5/2014 stellen de wetgever en de nationale regeling echter [met het oog op de goedkeuring van het reorganisatieplan] quorum- en meerderheidsvereisten vast die niet in overeenstemming zijn met het door de Unieregel opgelegde beginsel van meerderheid in elke categorie vorderingen.

Er is sprake van een kennelijke tegenstrijdigheid tussen de nationale regeling en de regeling van de Unie, hetgeen kan leiden tot niet-toegestane beperkingen van het recht van concurrente schuldeisers op eigendom van geldsommen in de boedel.

CH Insolvency IPURL heeft als bewindvoerder van de schuldenaar Nedo Auto Service SRL, die in surseance van betaling verkeert, een verweerschrift ingediend waarin wordt verzocht om verwerping van het hoger beroep tegen het vonnis [*OMISSIS*].

In de motivering stelt hij dat artikel 49, lid 1, bepaalt dat het vereiste quorum voor een rechtsgeldig besluit van de vergadering van schuldeisers „ten minste 30 % van het totale bedrag van de vorderingen met stemrecht” bedraagt, waarbij ook „de meerderheid, naar de waarde van de vorderingen, van de aanwezige houders van vorderingen met stemrecht uitdrukkelijk voor de besluiten van de vergadering stemt”, en dat een onwettig besluit nietig kan worden verklaard middels een klacht tegen de notulen van de vergadering van schuldeisers overeenkomstig artikel 48, lid 7, van wet nr. 85/2014 en in geen geval door de instelling van hoger beroep.

De stemming over het reorganisatieplan voorziet tevens in een bijzondere meerderheid en wordt geregeld door artikel 138, lid 2, van wet nr. 85/2014, dat bepaalt [dat] „elke vordering een stemrecht verleent dat de houder van die vordering uitoefent voor de categorie vorderingen waartoe die vordering behoort”, en lid 4, [volgens hetwelk] „een plan wordt geacht te zijn aanvaard door een categorie vorderingen indien in die categorie het plan wordt aanvaard door een

absolute meerderheid, in termen van waarde, van de vorderingen die tot die categorie behoren”.

In het licht van artikel 49, lid 2, onder b), van wet nr. 85/2014 is de definitieve lijst van vorderingen op 10 september 2020 in het dossier opgenomen en op 14 september 2020 in het BPI bekendgemaakt, en zijn in deze lijst de vorderingen opgenomen die in de vergadering van schuldeisers stemrecht bezitten ten aanzien van het reorganisatieplan.

Bij vonnis is vastgesteld dat er 4 categorieën vorderingen zijn opgenomen in de boedel (vorderingen waarop voorkeursrechten van toepassing zijn – 26,0222 % van de totale vorderingen, vorderingen die voortvloeien uit arbeidsverhoudingen – 1,4488 % van de totale vorderingen, financiële vorderingen – 6,8987 % van de totale vorderingen, en concurrente vorderingen – 65,6304 % van de totale vorderingen), dat 3 van de 4 categorieën vorderingen (34,3697 % van de totale vorderingen) voor het reorganisatieplan hebben gestemd, en dat schuldeisers die ten minste 30 % van de totale waarde van de vorderingen vertegenwoordigen het plan [hebben aanvaard].

Het reorganisatieplan in kwestie voorzag ook in de categorie benadeelde vorderingen, zoals omschreven in artikel 5, lid 16, van wet nr. 85/2014, bestaande uit vorderingen waarop voorkeursrechten van toepassing zijn, financiële vorderingen en concurrente vorderingen.

Het betrokken reorganisatieplan voldoet aan de voorwaarden van artikel 133, leden 1 en 2, van wet nr. 85/2014, hetgeen ook werd verklaard in het kader van het onderzoek van de gedelegeerde rechter, en bevat tevens het verplichte betalingsschema voor alle vorderingen (niet alleen voor concurrente vorderingen). [OMISSIS]

De in artikel 139, lid 2, van wet nr. 85/2014 bedoelde eerlijke en billijke behandeling ten aanzien van de categorie concurrente vorderingen staat vermeld onder „9.2.1. Eerlijke en billijke behandeling van vorderingen” van het betreffende organisatieplan.

Wat de categorie concurrente vorderingen betreft, is de situatie als volgt:

- geen van de categorieën/vorderingen die het plan verwerpen ontvangt minder dan zij in geval van faillissement zou hebben ontvangen – de categorie concurrente vorderingen heeft het plan verworpen en ontvangt overeenkomstig de voorspellingen geen geld, noch uit hoofde van de reorganisatieprocedure noch uit hoofde van de faillissementsprocedure;
- geen enkele categorie/tot een categorie behorende vordering ontvangt meer dan het totale bedrag van haar vordering – de categorie concurrente vorderingen ontvangt geen bedragen uit hoofde van de reorganisatie- of faillissementsprocedure, en de andere ingeschreven categorieën ontvangen het

bedrag dat in de definitieve lijst van vorderingen in kwestie is opgenomen, zonder meer te ontvangen dan het vermelde bedrag;

- wanneer een benadeelde categorie het plan verwerpt, ontvangt geen enkele categorie vorderingen die lager in rang is dan de benadeelde categorie die het plan niet heeft aanvaard, overeenkomstig de rangorde van artikel 138, lid 3, meer dan zij in geval van faillissement zou ontvangen – de benadeelde vorderingen die hoger in rang zijn dan de als benadeeld beschouwde concurrente vorderingen hebben het plan aanvaard en de categorie concurrente vorderingen ontvangt geen enkel bedrag uit hoofde van de reorganisatie- of faillissementsprocedure;
- het plan voorziet in een gelijke behandeling van elke vordering binnen een afzonderlijke categorie, met uitzondering van de afwijkende rang van vorderingen waarop voorkeursrechten van toepassing zijn, ook wanneer de houder van een vordering instemt met een minder gunstige behandeling van zijn vordering – de behandeling is gelijk binnen de categorie vorderingen waarin er meerdere schuldeisers zijn, zoals in het geval van vorderingen waarop voorkeursrechten van toepassing zijn en concurrente vorderingen.

Na onderzoek van het verzoek tot verwijzing van de zaak naar het Hof in het licht van het dossier, stelt de rechter vast dat het verzoek gegrond is om de volgende redenen:

Overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) [OMISSIS] is het Hof bevoegd, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen: a) over de uitlegging van de Verdragen; b) over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen verricht door de instellingen, organen en instanties van de Unie. [Alinea 2] van dit artikel voorziet in de mogelijkheid voor een rechterlijke instantie van een lidstaat om zich tot het Hof te wenden indien zij een beslissing op dit punt noodzakelijk acht voor de beslechting van de zaak, en indien de vraag wordt opgeworpen in een zaak aanhangig bij een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationaal recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, is deze instantie gehouden zich tot het Hof te wenden.

Als zodanig biedt de prejudiciële procedure van artikel 267 VWEU [OMISSIS] de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid om in het kader van een bij hen aanhangig geding het Hof vragen voor te leggen over de uitlegging of de geldigheid van een regel [van de Unie] die zijn opgeworpen vóór de uitspraak van het vonnis in het geding in kwestie. De nationale rechter is bij uitsluiting bevoegd om te beslissen of de vragen relevant zijn voor de beslechting van het geding en over de inhoud ervan. De partijen in het hoofdgeding kunnen het Hof [OMISSIS] niet rechtstreeks om een prejudiciële beslissing verzoeken, aangezien artikel 267 VWEU geen rechtsgrondslag vormt voor een nieuw rechtsmiddel ten behoeve van de partijen in een geding, zodat het feit dat een partij aanvoert dat het geding een vraag van uitlegging of geldigheid van het recht van de Europese Unie doet rijzen,

niet voldoende reden is voor die nationale rechter om zich verplicht te achten een verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen. De rechter bij wie het verzoek om een prejudiciële beslissing is ingediend, moet overeenkomstig artikel 267 [OMISSIS] VWEU [OMISSIS] nagaan of een [prejudiciële] beslissing noodzakelijk is om een vonnis te kunnen wijzen.

Zoals reeds is opgemerkt, kan een zaak alleen aan het Hof [OMISSIS] worden voorgelegd wanneer in het kader van een aanhangig geding vragen rijzen inzake de uitlegging of de geldigheid van een regel [van de Unie]. Het staat dus aan de nationale rechter om na te gaan of het recht [van de Unie] relevant is voor de beslechting van het bij hem aanhangige geding en of een prejudiciële verwijzing al dan niet noodzakelijk is. Het Hof heeft erkend dat de nationale rechter over een ruime beoordelingsmarge beschikt bij de beoordeling van de relevantie van een prejudiciële beslissing en dat hij slechts een prejudiciële vraag moet voorleggen indien hij van oordeel is dat er twijfel bestaat over de toepassing of de uitlegging van een regel [van de Unie]. De vraag die door de nationale rechter kan worden opgeworpen heeft uitsluitend betrekking op de uitlegging, de geldigheid of de toepassing van het recht [van de Unie], en niet op het nationaal recht of specifieke in rechte aangevoerde aspecten van de zaak in kwestie.

De aan de orde zijnde bepalingen zijn die van artikel 139, lid 1, [onder] C, van wet nr. 85/2014 betreffende procedures ter preventie van insolventie en betreffende insolventieprocedures, volgens hetwelk [„]de gedelegeerde rechter de termijn voor de bevestiging van het plan vaststelt op uiterlijk 15 dagen na indiening bij de rechtbank, door de bewindvoerder, van de notulen van de vergadering van schuldeisers die het plan heeft goedgekeurd. De faillissementsrechter kan een deskundige verzoeken advies uit te brengen over de haalbaarheid van het plan alvorens het te bevestigen. Het plan wordt bevestigd onder de volgende voorwaarden:

[...]

C. wanneer er twee of vier categorieën zijn, wordt het plan geacht te zijn aanvaard indien ten minste de helft van het aantal categorieën voor het plan stemt, mits het plan wordt aanvaard door een van de benadeelde categorieën en door schuldeisers die ten minste 30 % van de totale waarde van de vorderingen vertegenwoordigen[“].

Artikel 9, lid 6, van richtlijn (EU) [2019/1023 van het Europees Parlement en de Raad] van 20 juni 2019 betreffende preventieve herstructureringsstelsels, betreffende kwijtschelding van schuld en beroepsverboden, en betreffende maatregelen ter verhoging van de efficiëntie van procedures inzake herstructurering, insolventie en kwijtschelding van schuld, en tot wijziging van richtlijn (EU) 2017/1132 (richtlijn betreffende herstructurering en insolventie), inzake de goedkeuring van het herstructureringsplan, bepaalt dat de lidstaten de vereiste meerderheden voor de goedkeuring van een herstructureringsplan vaststellen. Deze meerderheden bedragen niet meer dan 75 % van het bedrag in

vorderingen of belangen in elke categorie of, indien van toepassing, van het aantal betrokken partijen in elke categorie.

Artikel 17, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat eenieder het recht heeft de goederen die hij rechtmatig heeft verkregen, in eigendom te bezitten, te gebruiken, erover te beschikken en te vermaken. Niemand mag zijn eigendom worden ontnomen, behalve in het algemeen belang, in de gevallen en onder de voorwaarden waarin de wet voorziet en mits het verlies tijdig op billijke wijze wordt vergoed. Het gebruik van de goederen kan bij wet worden geregeld, voor zover het algemeen belang dit vereist.

De vraag rijst dus of artikel 139, lid 1, [onder] C, van wet nr. 85/2014 quorum- en meerderheidsvereisten bevat die niet in overeenstemming zijn met het door de Unieregel opgelegde beginsel van meerderheid in elke categorie vorderingen, oftewel of er sprake is van een kennelijke tegenstrijdigheid tussen de nationale regeling en de regeling van de Unie, hetgeen kan leiden tot niet-toegestane beperkingen van het recht van concurrente schuldeisers op eigendom van geldsommen in de boedel.

Gezien de feitelijke en juridische situatie [en] de hierboven geanalyseerde bepalingen van artikel 267 [VWEU] is de rechter van oordeel dat het onderhavige verzoek tot verwijzing van de zaak naar het Hof gegrond is en [OMISSIS] wijst het derhalve toe, en verzoekt het Hof om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

[OMISSIS] [de formulering van de prejudiciële vraag is overgenomen in het dictum van de verwijzingsbeslissing]

[OMISSIS] [bepalingen betreffende de schorsing van de procedure]

**OM DEZE REDENEN,
IN DE NAAM DER WET,
BESLIST DE RECHTER ALS VOLGT:**

Krachtens artikel 267 [VWEU] wordt het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Kunnen het Unierecht, het beginsel van eerbiediging en bescherming van het recht op privé-eigendom dat voortvloeit uit artikel 17 van het Handvest [van de grondrechten van de Europese Unie], het beginsel van voorrang van het Unierecht boven het nationaal recht en met name de eerste zin van artikel 9, lid 6, van richtlijn (EU) 2019/1023 van het Europees Parlement en de Raad van 20 juni 2019 betreffende preventieve herstructureringsstelsels, betreffende kwijtschelding van schuld en beroepsverboden, en betreffende maatregelen ter verhoging van de efficiëntie van procedures inzake herstructurering, insolventie en kwijtschelding van schuld, en tot wijziging van richtlijn (EU) 2017/1132 (richtlijn betreffende herstructurering en insolventie), aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is

[artikel 139, lid 1, onder C, van wet nr. 85/2014], op grond waarvan in het kader van een insolventieprocedure kan worden aangenomen dat het reorganisatie-/herstructureringsplan is aanvaard indien, wanneer er twee of vier categorieën vorderingen zijn, ten minste de helft van het aantal categorieën voor het plan stemt, mits het plan wordt aanvaard door een van de benadeelde categorieën en door schuldeisers die ten minste 30 % van de totale waarde van de vorderingen vertegenwoordigen?

[OMISSIS]

[OMISSIS] [procedure en ondertekeningen] [OMISSIS]